

bane til Helsingør skulde skaffe os en bedre Kornudskibning, idet Alt, hvad der kommer fra Sjælland, ikke mere skulde gaae ind til Kjøbenhavn, fordi det, ikke der kan gaae lige til Havnen, men skulde gaae til Helsingør og der umiddelbart føres ombord i Skibene, ja, saa maa det ærede Medlem tillade mig at sige, at det er at gaae over Laen efter Vand; thi saa er det lettere og mindre kostbart at gaae ad Træbøve fra den sjællandske Jernbane til Bølværkerne ved Kanalerne heromkring og til Havnen, hvilket er let gjort, og at afflibe derfra; og det maa det ærede Medlem ogsaa betænke, at det sjællandske Jernbaneselskab vil overveie, og det vil Enhver overveie, om det er Umagen værd at høre saaledes 6 Mile længere, for at udflyde i Helsingør istedetfor i Kjøbenhavn (A. Sage: Men, naar I sen ligger!). Ja, det er ganske vist, at man maa gjøre det, naar I sen ligger; men det var ikke det, det ærede Medlem sagde; han meente i Almindelighed, at Kornhandelen skulde flyttes derhen. Dette er isvrigt ganske sideordnet, og naar jeg har fremhævet det her, maa jeg bemærke, at jeg aldrig skulde have gjort det, naar ikke det ærede Medlem havde begjært for sig en saa afgjort Indflydelse paa vort hele Jernbanesystem og har, saa forekommer det mig, udøvte en saa skadelig Indflydelse paa det hidtilbids ved at bidrage til at fremkalde den uhyggelige jydsk Trøst. Det er derfor nødvendigt for mig, der har den ganske modsatte Betragtning, at tage ham, saavidt det staaer i min Magt, ned fra den Piedestal, hvorpaa han har stillet sig op, for at beherske Jernbanerne. Det gjør mig ondt, men det er mig nødvendigt. Kunde jeg berøbe den ærede Minister enhver Tro paa det ærede Medlem, saa kunde jeg lade det være; dersom den ærede Minister vil udtale, at han aldrig mere skal lade sig lede af det ærede Medlems Raad i Jernbanesager, saa skal jeg heller aldrig mere behandle denne Sag med det ærede Medlem.

Minestad: Jeg forlangte Ordet paa Grund af en Ytring af den høitærede Minister, som jeg ikke rigtigt har forstaaet. Den høitagtede Minister meente, at det Fordeelagtige ved § 2 var netop de to Alternativer, som deri vare opstillede, thi, sagde Ministeren, enten be-

taler Jernbanen sig eller ikke; betaler den sig, saa skulde vi lade den sjællandske Jernbane optage Laanen, thi saa faae vi paa den Maade de Penge godtgjorte, vi ifølge Rentegarantien skulde flyde til, og betaler den sig ikke, skulde vi lade den danne et Actieselskab, af hvilket vi da kjøbe den; men det forekommer mig, at det paa det Klareste blev paavist af den ærede Rigsdagsmand, der talte sidst, at dette Kjøb vilde medføre saadanne Vanskeligheder, at det slet ikke vilde kunne lade sig udføre. Hele dette Arrangement forekommer mig derfor kun vilde have sin Rigtighed, dersom vi skulde bestemme os 5 Mar, efterat Jernbanen var anlagt, idet vi da kunde see, hvad der var det Rette; naar vi vidste, om Banen betalte sig eller ikke, men naar vi skulde tage Bestemmelsen forinden, forekommer det mig ikke at være praktisk. Een Ting skulde vi jo bestemme os for; men bestemme vi os for at sige, den vil betale sig og give et godt Udbytte, derfor maae vi lade det Kjøbenhavn-Korsørsk Jernbaneselskab optage et Prioritetslaan, og den saa ikke betaler sig, see vi, at vi havde handlet bedre i at lade det danne et eget Actieselskab for denne Bane; bestemme vi os derimod for det Modsatte, og den betaler sig, see vi, at vi burde have valgt det første Alternativ. Det forekommer mig derfor, at det netop er det Ufordeelagtigste ved hele Sagen, at disse to Alternativer ere opstillede, og at det under alle Omstændigheder ikke medføre nogen som helst Fordeel. De, som nærmest faae Indflydelse paa den Skikkelse, Lovforslaget faaer, bør derfor efter min Mening henvende deres Opmærksomhed herpaa og beslutte sig til at tage en Bestemmelse, eftersom de mene, at Banen enten vil betale sig eller ikke, og saa stryge ud, hvad der ikke stemmer dermed, altsaa ikke lade begge Alternativer staae. Naar den ærede Minister siger: Det er ogsaa min Mening, saa svarer jeg: Ja, men det maa stee nu, og saa maae vi være fattede paa, at hvilken Beslutning vi end komme til, kan det vise sig, at vi have handlet uvigtigt, og at vi burde have gjort lige det Modsatte af, hvad vi have gjort.

Indenrigsministeren: Man skal gjøre sig Umage for ikke at tage feil og speculere